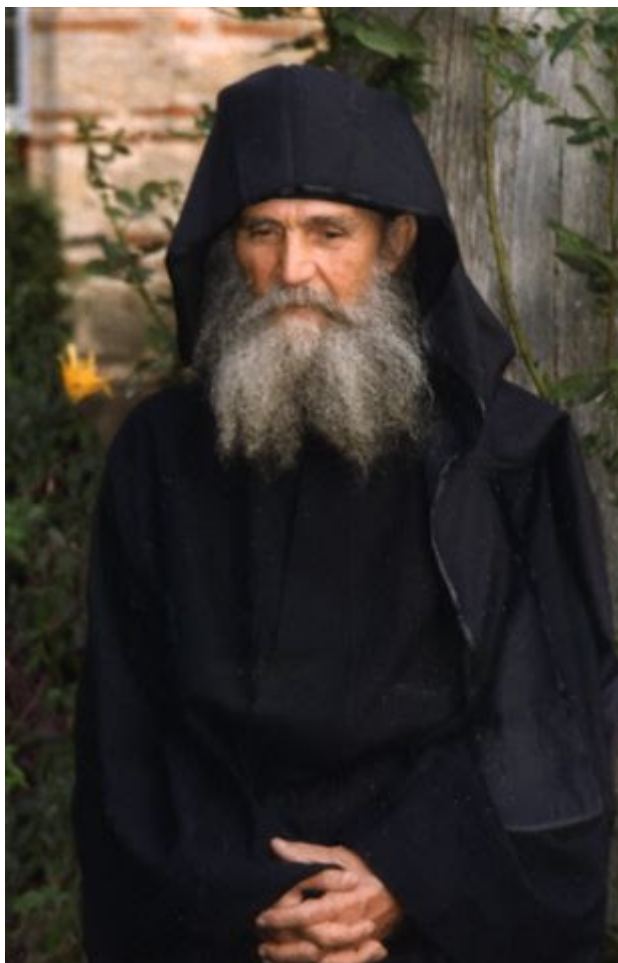

10 Ιουνίου 2014

«Υπακοή και πνευματικός αγώνας», μέρος α΄

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθεΐτης-Αριζονίτης / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

ΟΜΙΛΙΑ Ζ

Πατέρες μου,

Εδώ και αρκετό καιρό ένα πνευματικό μου παιδί, σε κάποιο θέμα μου είχε αντιλογήσει, και οπωσδήποτε με είχε λυπήσει. Τήν επαύριο ήρθε και ζήτησε συγγνώμη με πολλή μετάνοια, με πολύ πόνο, κι εγώ βέβαια ολοψύχως τόν συγχώρεσα.

Μου είπε:

«Γέροντα, έχω να σάς πω το εξής: Μετά από τη λύπη, που σάς προξένησα, πήγα να κοιμηθώ, αλλά δέν με είχε πάρει ο ύπνος. Δέν ξέρω πώς μου συνέβη καί είδα, Γέροντα, ότι βρέθηκα σάν στόν Ιερό Γολγοθά και είδα τόν Χριστό επάνω στόν Σταυρό, Εσταυρωμένο, ακριβώς σε φυσικό μέγεθος, ζωντανότατο και από τίς πληγές Του έτρεχε αίμα. Εγώ μόλις είδα τόν Χριστό στόν Σταυρό επάνω, άρχισα να βάζω μετάνοιες, να Τόν παρακαλώ να μού συγχωρέση όλα μου τα αμαρτήματα και έλεγα διάφορα λόγια με μετάνοια καί αγάπη. Κι έτσι που πρόσεχα να δω τι θα μου πη, τι ύφος έχει, για νά κατατοπιστώ ανάλογα, πώς τέλος πάντων βρίσκομαι εγώ μπροστά στόν Χριστό, πολύ αμαρτωλός, ολιγώτερο, συγχωρημένος, ασυγχώρητος, έτσι, όπως έκανα μετάνοιες και Τόν κοίταζα, βλέπω να μου κάνη νεύμα να κοιτάξω

δεξιά Του. Κοιτάζω δεξιά και βλέπω εσάς να στέκεσθε εκεί. Τότε μου είπε οΧριστός:

“ Εάν δέν σε συγχωρέση αυτός, ο πνευματικός σου πατέρας, ο διάκονος καί τό στόμα Μου, Εγώ δέν σε συγχωρώ! Δι αυτού θα έλθη η συγχώρησις σ εσένα”. Εγώ πάλι έβαζα μετάνοιες και έκλαιγα, και πάλι μου έλεγε ότι μόνον δι αυτού θα συγχωρεθής.

Συνήλθα από όλο αυτό το γεγονός και με κατείχε τόσο μεγάλος πόνος, τόσο μετάνοια, που ήθελα, άν ήταν δυνατόν, εκείνη τήν στιγμή, να έλθω, να πέσω στά πόδια σας, να με συγχωρέσετε. Τώρα βρίσκομαι σε μία κατάστασι τόσοπολύ όμορφη ψυχικά, όπως ήμουν τότε που πρωτοήλθα, όταν σάς πρωτογνώρισα, όταν ένοιωσα τήν πρώτη Χάρι κοντά σας».

Αυτό που μου διηγήθηκε δέν ήταν όνειρο, αλλά καθαρή οπτασία. Απόδειξις ήταν ότι η Χάρις του Θεού ήταν πολύ εμφανής στο πρόσωπό του, η Χάρις ήταν έκδηλη επάνω του. Ήταν μία ακόμη απόδειξις ότι αυτό ήταν αληθινή οπτασίακαί όχι όνειρο.

Οπωσδήποτε ο μοναχός αυτός μετά έδειξε μετάνοια και αλλαγή. Σκέπτομαι κι αυτό που λέγει ο Άγιος Ιωάννης τής Κλίμακος, κάτι συγγενές με αυτό, πού συνέβη σ αυτό το παιδί. «Όταν λυπήση ο υποτακτικός τόν Θεό, ο υποτακτικός έχει τόν πνευματικό του πατέρα μεσίτη, που παρακαλεί τόν Θεό κι ο Θεός τόν συγχωρεί για το σφάλμα που έκανε. Ενώ όταν λυπήση τόν πνευματικό του πατέρα, ποιός θα μεσιτεύση στόν Θεό, για να τόν συγχωρέση!» (Αγίου Ιωάννου τής Κλίμακος, Λόγος Δ . Περί τής μακαρίας καί ακηράτου υπακοής, παράγραφος 127).

Οι παλαιοί υποτακτικοί είχαν πάρα πολύ μεγάλη προσοχή εις το να μή λυπήσουν τόν πνευματικό οδηγό, διότι σκεφτόντουσαν ότι, άν κάτι τέτοιο πράξουν, οπωσδήποτε θα βάλουν ένα σοβαρό εμπόδιο στόν δρόμο τής πνευματικής προόδου και δέν θα προχωρήσουν πρός τήν ένωσι με τόν Θεό.

Και εφ όσον ο πνευματικός οδηγός είναι ο μεσίτης, είναι ο πνευματικός Μωϋσής,ο οποίος μεσιτεύει για οποιονδήποτε λόγο στόν Θεό για τήν συγχώρεσι, αλλά καί τήν πρόοδο του υποτακτικού, όταν ο υποτακτικός τόν λυπήση με οποιοδήποτε σφάλμα, τότε μπαίνει μπροστά ένα τείχος, που εμποδίζει έτσι τήν από Θεού ευλογία στόν υποτακτικό. Γίνεται μεταξύ του πνευματικού και του υποτακτικού ένα μεσότοιχο, που άν δέν πέση, οι ακτίνες του θείου φωτός δέν πλησιάζουν, δέν έρχονται στόν υποτακτικό, για να γίνη φωτεινός άνθρωπος.

Προσπαθούσαν οι τότε Πατέρες, όχι να μη λυπήσουν τόν Γέροντα, που τόν είχανπολύ ψηλά, αλλά ούτε τούς αδελφούς τους. Σκεπτόντουσαν ότι, όταν κάποιος λυπή τόν αδελφό του, λυπεί τόν Θεό.

• Όπως ένας Γέροντας που βάδιζε με κάποιους αδελφούς τη νύχτα για να πάνε σ ένα μέρος και είχαν πάρει κι έναν οδηγό - μοναχό, που ήξερε τόν δρόμο για κει,που θέλανε να πάνε. Τήν ημέρα λόγω τής ζέστης δέν βάδιζαν και διάλεγαν τήνύχτα,

που είχε κάπως δροσιά. Αφού βάδισαν αρκετά, κάπως κατάλαβαν ότι δένπάνε καλά, ότι έχει κάνει λάθος ο οδηγός και είπαν στον Γέροντα οι άλλοι μοναχοί:

- Γέροντα, νομίζουμε, ότι δέν πάμε καλά.

Κι εγώ το βλέπω, παιδιά, αλλά κάνετε υπομονή, να μη λυπήσουμε τον αδελφό. Εγώ θα κάνω ότι κουράσθηκα• θα πω ότι δέν μπορώ νά περπατήσω περισσότερο, οπότε θα σταματήσουμε• θα φέξη ο Θεός τήν ημέρα, θα δη ο αδελφός ότι έκαμε λάθος κι έτσι δέν θά τον λυπήσουμε.

- Πράγματι είπε ο Γέροντας:

Παιδιά, εγώ δέν μπορώ να προχωρήσω άλλο, κουράσθηκα• άς παραμείνουμε εδώ που βρεθήκαμε και το πρωί έχει ο Θεός πάλι.

- Πράγματι έμειναν εκεί και το πρωί, όταν ξημέρωσε, ο αδελφός οδηγός είδε ότι είχε κάνει λάθος και πρόσπεσε στον Γέροντα:

- Συγχώρεσέ με, Γέροντα, έκανα λάθος.

Δέν πειράζει, παιδί μου, όλοι είμαστε άνθρωποι και κάνουμε λάθη.

Κι έτσι δέν τον λύπησαν τον αδελφό.

Σε έναν Γέροντα δέν προξενείται λύπη μόνον, όταν ο υποτακτικός του αντιλογή,φιλονική και τον παρακούη, αλλά λυπείται και όταν ο υποτακτικός δέν βαδίζει καλά τήν πνευματική του ζωή• αντιθέτως χαίρεται όταν προοδεύη. Όπως μία μητέρα, όταν βλέπη ότι το παιδί της είναι άρρωστο, λυπάται και προσπαθεί νά τό κάνει καλά, κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τον πνευματικό πατέρα, όταν ο υποτακτικός του δέν πάη καλά• λυπάται, προσεύχεται και αγωνίζεται, όσο είναι δυνατόν, για να τον θεραπεύση.

Όπως και άλλοτε σάς έχω πη, όταν πρωτοπήγα στο Άγιον Όρος, ο Γέροντάς μου,σάν μικρός που ήμουν και αρχάριος, πολύ με συμβούλευε. Μεταξύ των άλλων μου έλεγε: «Παιδί μου, οι Πατέρες εδώ οι παλαιοί, μάς λέγανε, ότι εάν ο υποτακτικός αναπαύση τον Γέροντά του, ανέπαυσε τον Θεό. Εάν δέν αναπαύση τον Γέροντά του με τήν ζωή του γενικώτερα, δέν έχει αναπαύσει μήτε τον Θεό».

Αυτήν τήν πολύ μικρή συμβουλή, αλλά πολύ μεγάλη σε πνευματική δύναμη, τήν έβαλα μέσα στην ψυχή μου, τήν έκανα «πιστεύω μου», τήν έκανα κτήμα μου και είπα: «Εδώ θα ποντάρω στην ζωή μου• εφ όσον έχει τόσο μεγάλη ωφέλεια αυτή η συμβουλή, όταν κανείς τήν εφαρμόση, τήν ταιριάση στον εαυτό του,με τήν βοήθεια του Θεού και τήν ευχή του Γέροντα, θα προσπαθήσω να μήντον λυπήσω ποτέ στην ζωή μου και με τήν ζωή μου να τον αναπαύσω». Έτσι προσπάθησα να αναπαύσω διπλά τον Γέροντα. Ο Θεός γνωρίζει κατά πόσον δέν τον λύπησα και πόσο τον ανέπαυσα. Είδα στην πράξι όμως ότι ο υποτακτικός,όταν προσπαθή να φυλάξη τις εντολές, τις παραγγελίες του Γέροντος, η ευλογία τού Θεού προπορεύεται μπροστά του.

Δέν είναι ποτέ δυνατόν ο υποτακτικός που με ταπεινώσι έχει αναπαύσει τον πνευματικό του πατέρα, να αποτύχη στην πνευματική του ζωή και πολύ

περισσότερο, να μὴν κερδίση τὴν βασιλεία του Θεοῦ. Εἶναι φύσει αδύνατον• κι ὅταν λέμε, φύσει αδύνατον, εννοοῦμε χίλια τοῖς εκατό σίγουρο. Ὄταν συμβουλευεῖ ο υποτακτικὸς και προσπαθεῖ να εφαρμόσῃ στὴν πράξι τίς συμβουλές, δέν εἶναι δυνατόν να αποτύχῃ, να μη βρῇ τὴν Χάρι του Θεοῦ.

Βλέπουμε στὸν Ἅγιο Συμεών τὸν Νέο Θεολόγο, ὅτι με τὴν τέλεια υπακοή του, μέτῃν τέλεια πίστι του και με ζωτικὴ δύναμι τὴν ταπεινώσῃ του, κατόρθωσε ὀχιαπλῶς να γευθῇ τὴν Χάρι του Θεοῦ, ἀλλά του δόθηκε «με το τσουβάλι», πού λέμε, ἡ Χάρις του Ἁγίου Πνεύματος. Ἐγινε αὐτός που ἐγινε και ονομάσθηκε ἀπότῃν Εκκλησία μας Νέος Θεολόγος, διότι δέχθηκε τὴν ἄνω θεολογία κατ εὐθεϊανᾶπό τὴν Χάριν του Ἁγίου Πνεύματος. Δέν τὴν σπούδασε τὴν θεολογία στόθρανίο, ἀλλά στὸν κόπο τῆς υπακοῆς και τῆς αφοσιώσεως.

Ἐφ ὅσον μάς αξίωσε ο Θεός με το ἀπειρον ἐλεός Του να ἐλθουμε ἐδῶ και στὴνσυνέχεια να φορέσουμε το τετιμημένο ράσο του μοναχοῦ, γιατί τὸν χρόνο αὐτόντῆς ζωῆς μας να μη τὸν αξιοποιήσουμε κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο, ὡστε να γεμίσηκαρποφόρα ἡ ψυχὴ μας ἀπό τὴν Χάρι του Ἁγίου Πνεύματος, που εἶναι μία ζωὴ μέευλογίες, μία ζωὴ με πολλὴ ψυχικὴ ἀνάπαυσι;

Στὴν ἀρχή, βέβαια, θα κουρασθῇ ο ἄνθρωπος, γιατί φέρνει μαζί του ἔνανολόκληρον κόσμο ἀπό πάθη, σκέψεις, φαντασίες κ.λ.π. Θα κοπιᾶσῃ λίγο στὴνἀρχή. Μετά ὁμως, ἀφού περάσῃ ἡ πρώτη δυσκολία, στὴν συνέχεια ἐρχεται ἡευλογία του Θεοῦ, ἐρχεται ο καρπός αὐτῶν τῶν κόπων που κατέβαλε στὴνδοκιμαστικὴ περίοδο• νοιώθει ευτυχισμένα, ο δρόμος του εἶναι ἀνοιχτός και ἡμεγάλη του χαρά εἶναι να βλέπῃ τὸν εαυτόν του πλουτισμένο με μια πλούσιαεμπειρία ἐπάνω στούς πολέμους του διαβόλου, που λέγεται ἀπό τούς Πατέρες«δευτέρα Χάρις» του Θεοῦ.

Ἡ πρώτη Χάρις εἶναι να νοιώσουμε τὴν ἀγάπη του Θεοῦ, να νοιώσουμε τούςκαρπούς του Ἁγίου Πνεύματος. Μία ὁμως «δευτέρα Χάρις» εἶναι ἡ πείρα, ἡποία μένει στὴν ψυχὴ του ἀνθρώπου ἀνεξίτηλη, που ποτέ δέν χάνεται, ποτέ δένξεθωριάζει. Στὴν ἀρχὴ πειραζόμεθα, και εἶναι πάρα πολύ φυσικό νάπολεμηθούμε, γιατί ἔτσι ταιριάζει στο δρόμο μας. Παράλληλα ὁμως μάς μένειστό τέλος αὐτὴ ἡ πείρα, ἡ δευτέρα Χάρις που ἔχει μεγάλη ἀξία. Δέν ἔχει ἀξίαμόνο για τὸν εαυτό μας, γιατί ωφελούμεθα ἀπό αὐτὴν, ἀλλά ἔχοντας τὴν γνώσιθά βοηθήσουμε κι ἕναν αδύναμο ἀδελφό, ἕναν πολεμούμενο, ἕναν ἀρχάριο. Πῶσεμάς μάς βοήθησαν ἄλλοι ἄνθρωποι; Ἐτσι θα βοηθήσουμε κι εμεῖς υποχρεωτικάἕναν πολεμούμενο ἀδελφό μας.

Γι αὐτό να μη παραξενευόμεθα, ὅταν μάς κινούνται οὖι πόλεμοι, ὅταν μάςπροσβάλλουν οὖι πειρασμοί.

Να ξέρουμε ὅτι ἡ πρώτη χάρις υποχωρεῖ, εγκαταλείπει ἐνίστε τον ἄνθρωπο για να τον δοκιμάσῃ, και πολλές φορές γονατίζει κάτω ἀπό το βάρος ἐνός πολέμου, ἐνός σταυροῦ. Τότε ἐρχεται ἡ δευτέρα χάρις τῆς πείρας ἐρχεται ο ἀγαθός Κυρηναῖος

και του παίρνει τον σταυρό• όχι ότι σηκώνει τον πειρασμό, αλλά τον συμβουλεύει και του λέει: «Κάνε υπομονή• θα περάσει κι αυτός ο πόλεμος, όπως πέρασε κι ο προηγούμενος. Κάνε υπομονή, δοκιμασία είναι. Δεν θυμάσαι εκείνο τον πειρασμό, μετά που υποχώρησε, πόση Χάρι Θεού ήρθε; Έτσι και αυτός ο πειρασμός θα υποχωρήσει, κάνε λίγο υπομονή• δεν ξέρεις ότι ο Θεός κάνει θαύματα;» Αυτά τον νουθετεί η δευτέρα χάρις και έτσι με την γνώσι που παίρνει και με το θάρρος που δέχεται από τις συμβουλές αυτές, ελαφρώνει από τον πειρασμό, τονώνεται στην υπομονή, στο θάρρος και στην πίστι στο Θεό και έτσι ξεκουράζεται ψυχικά και ξεπερνάει την δυσκολία.

Έτσι κατόπιν με την φώτισι της δευτέρας χάριτος ξέρουμε ότι επιβάλλεται να έρθη ο πειρασμός, η ενόχλησι από τον διάβολο, από τα πάθη, από τον πλησίον• επιβάλλεται να πολεμηθούμε. Έτσι θα αγνισθούμε, έτσι θα καταβάλουμε κάπως κι εμείς κόπους. Οι κόποι αυτοί θα μπου σαν θεμέλιος λίθος, όπου θα χτισθή κατόπιν το ωραίο σπίτι της Χάριτος του Θεού. Μετά θα μας μείνη η σπουδαία εμπειρία στους τρόπους του πολέμου και στον τρόπο και την πονηρία, με την οποία μας πολεμάει ο διάβολος. Άλλωστε, εάν δεν επιτρέψη ο Θεός να πολεμηθούμε, πως θα μάθουμε αυτήν την τέχνη και την επιστήμη!

Στον πόλεμο επάνω να φανούμε ανδρείοι, γενναίοι, πείσμονες, παμπόνηροι, όταν αντικρούωμε τον πονηρό. Έτσι μας συμβουλεύει η Αγία Συγκλητική:«Παμπόνηρος ο διάβολος, όταν μας πολεμάη, παμπόνηροι κι εμείς, όταν τον αντικρούωμε». Κι όταν γενναία αντικρούσωμε κι αποκρούσωμε τον διάβολο, αυτό είναι κατόρθωμα, είναι η νίκη• απ' έδω αρχίζει η πρόοδος και το άνοιγμα για την Χάρι και την Βασιλεία του Θεού.

Συνεχίζεται....

Τέλος και τω Θεώ δόξα!

Από το βιβλίο: “ Η τέχνη τής σωτηρίας”

Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου

Έκδοσις Ιεράς Μονής Φιλοθέου Άγιον Όρος

Τόμος α

Κεντρική διάθεση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr